

Luetaan ilmaiseksi Suortaneen lapsille

1900

Pikkulintujen käräjät.

Kevätauringon noustessa sinitaiwaan korkeuteen, metsän metijen siimekjesä pienen purojen lirstessä, suurimman hongan oksalta antoi käskyn Käkönen kultarinta kufunnallaan. Totellen käskyä lentää sujahtivat kaikki pikkulinnut puron reunalla rehottamaan metsään, kuulustelemaan mitä kultarinta kufunnallaan tarhoitti. Siinä alkoikin seuraava keskustelu, käräjäin käynti:

Käkö: „Kunnioitettavat laulajat! — Nyt olemme saapuneet etelän lämpimistä maista tuhatjärvien sinitaiwaalle, pohjolan raittiille rannoille pesiämme perustamaan, ja tuhansille lapsille laulujamme wirtittämään. Kyshyn: minkä palkkion tulemmme heiltä useilta laulujastamme saamaan? — Tähän vastaan: he järeivät pesiämme, ryöstävät ja

murhaawat poikajiamme. Sentatia me käköset emme uskalla omaa pesiämme perustaa, joten ehkä ryöstön kautta joutuisimme sukupuuttoon; jätämme siis poikastemme hoidon useiden lintujen haltuun, saadaksemme näin ehkäpä jonkunkin poikajien hengissä jäilymään. Ja nyt, ennenkuin warjinaiset käräjäamme alkawat, ylentäkäämme äänemme yhteiseen lauluun Luojamme kunniaksi.”

Sitten alkoi tuhatääninen laululintusten mujiikki joida. Käkö helkytteli vanhaa wakawaa tahtiansa, joka säweleet teki niin herttaisen heleiksi.

Laulun jälkeen alkoi keskustelu, jossa puhewuoroa pyyhjivät seuraawat:

Rastas tilkutteli kuusen latwasta: „Kunnioitettava puheenjohtaja, herra helkyttäjä. Minä ehdotan että jos Luo-

men lapset tänä kesänä rikkovat meidän pesiämme, niin me teemme siitä valituksen hallitukselle, jotta hallitsija uhkaihi lasten kotia ja omaisuutta; se ehkä on heille tuntuvin isku, siitä saavat tuta mitä se on kun väkivaltaa tehdään. — Eikö tämä ole laisja määrätty?"

Leivonen otti puron rannalta virkistävän pisaran wettä, pyyhki puhewuoroa.

Käkö kumarfi sanoen: „Ku-ka-ku-kaa.“

Leivo kiipefi sinitaiwaan korkeuteen, laulaen sieltä:

„Aleksander armollinen,
Toinen herttainen herramme,
Wannoi walan wahwimmasti,
Kansamme kaswattajaksi,
Suomen juureksi tueksi.
— Sitä kolmas kohenteli,
Waiwoin wahwana pyyhitti.
— Nikolai noi kiinni, jo
Wahwasti wannotut wat.
Niitä höllin höystätteli,
Manifesteilla wedatti;
Kansoamme kahlehtimaan,
Wapautta waalimaan noin.

Ei, Rastas, rautafieli,
Teräskieli-kilkuttaja!
Näin rutosti ruhjottafo,
Suomen lapsia laattafo!

Tästä puhumme pufille,
Joulu-Ukolle uikutamme.
Sepä fantaa kalut siewät,
Jouluksi lahjat laatii,

Kilteille lapsille laittaa.

Saapa poika hellä hewon,
Tyttö nuku nuoren, siewän,
Kun antawat armon meille
Pesiisämme perhehtiä.

— Paha poika palkkajensa
Tyhjä tyttö Tyrmälästä,
Joulu-Ukolta urkkimalla,
Mädänneen mättäässä mumman
Ja kuolleen kurjenpojan;
Wielä Ukon nuhteet nurjat
Wastaijen waralle warmaan,
Kurin pinteä pitäjäksi.“

Pääsky, päivän lämmittäjä: „Pyyhtäisin puhewuoroa.“ Käkö: „Kukkuu, kukkuu, kuinkas te?“ Pääsky: „Edelliset puhujat, herrat musiikin johtajat, owat kowin armottomia Suomen lapsille. Eipä niin, me olemme lasten kanssa hywisjä wäleisjä, he puhaltawat meille höyheniä pesiämme pehmiikseksi, melkeinpä rohkenemme niitä poimia heidän kästistään. — Me soijimme heille, — armoa, armoa !!!“

Wästaräkki: „Me olemme puolueettomia, — Se on kauheaa kuin pesiämme waara uhkaa, waan usein olemme pettyneet lasten juhteen, olemme luulleet heidän ryöstävän, kuin owat Kiskalta suojelleet pesiämme. Me ehdoitamme, ettei heidän ylitseensä walitettaisi hallitsijalle eikä Joulu-ukolle, tuomittoon jokaisen lapsen omat työt tekijänsä, jokainen tuomitaan kerran töittensä mukaan.“

Koti-Warpunen: „Woi woi! Sinä herttainen Wästaräkki, oletko sinä se rau-

han ruhtinas, joka tahtoisit kaikki aseet riisua, — etpäs olellaan itseä tuntemisessa, kuin lapset eivät ole sinulle pahaa tehneet. Me Warpuset emme saa rauhaa puussa eikä maassa; jos rakennamme pesämme kuinkakin mutkikkaan tien taakse, niin lapset jatkavat raskillaan poiksemme kuoliaaksi. Ja jos pukahdamme Päästysen pesään wieraisja herkuttelemaan, niin siitäkös wasta rähinä syntyhy. Jos ei lapset saa meille neuwoa, niin päästys ete muuraawat läwen tuffoon. Me huudamme kaikki ykimieliisesti: Silmä filmästä ja hammas hampaasta!”

Warisjet, harakat ja närhit räähivät: „Hywä, hywä, warpunen on oikeassa, — me kaikki tahdomme kostaa. Wäkiwasta on oikeutta, sen olemme usein korppien kansja haaskalla tulleet kofemaan. — — —”

Kiwitasku kumarteli kohteliaisuuden tafia moneen kertaan, hofien: „Sprit, sprit, sprit, suokaa anteeksi, waikka rohkenen puhua. Monta puhewuoroa on käytetty, erimieliä on ilmeistynyt siitä mitä rangaistuskeinoja pannaan tänä vuonna toimeen wallattomain lasten suhteen, jotka pesiämme särkewät. Minä ehdotan että äänestetään, kahden ensimmäisen puhujan mielipiteillä, toiset wedotaan hallitsijan ja toiset Joulu-Ukon rankaisuun.”

Tähän ehdotukseen juostuiwat kaikki läsnäolijat, ja äänestystiestä julistettiin seuraawa

Päätös:

Minä lauluslintujen setä, tajaizen tahdin lyöjä, olen kutsunut teitä kärejille päättämään mitä rangaistustapaa vuonna 1900 noudatetaan niiden lasten suhteen jotka ovat rikkoneet Uojamme sääntöjä vastaan, s. o. rikkoneet pesiämme ja ryöstäneet poikiamme. Asiasta keskustelumme ja äänestyskellä ratkaistuamme sen, tuomitsemme me, oikeuden ja kohtuuden nimesjä, katsoen siihen että hallitsijan tykö walittamalla voimme rikkoa inhimillisen lain pyhyhyden, jotta sen kautta woisi joutua karsimään syhyttömätkin, waan wetoen Joulu-Ukon rehelliiseen tuntoon, joka tekee aina totuuden mukaan: hän antakoon ensi jouluna Suomen kille lapille kauniita joululahjoja; waan kaikille linnupesäin rikkojille antakoon Joulu-Ukko jammaliin kätetyn mädänneen munan ja kuoliaaksi räähätyn linnunpojan, pari kepiniskua ja päälliseksi kowan nuhde-saarnan. — Jaa — kunioitettawat laulajat — kärejämme owat nyt päättyneet tältä wuodelta, waan terwetuloanne ensi wuoden kärejille.

Kirj. A. A. la.

den christlichen Geist zu erheben, nicht nur
 durch die Wissenschaft, sondern auch
 durch die Kunst, durch die Poesie
 und durch die Musik. Die Poesie
 hat die Aufgabe, das Leben zu
 beleben, das Gemüth zu erheben,
 das Herz zu erweichen, das Verstande
 zu klären, das Willen zu stärken.
 Die Poesie ist die Kunst, das Leben
 zu beleben, das Gemüth zu erheben,
 das Herz zu erweichen, das Verstande
 zu klären, das Willen zu stärken.
 Die Poesie ist die Kunst, das Leben
 zu beleben, das Gemüth zu erheben,
 das Herz zu erweichen, das Verstande
 zu klären, das Willen zu stärken.

den christlichen Geist zu erheben, nicht nur
 durch die Wissenschaft, sondern auch
 durch die Kunst, durch die Poesie
 und durch die Musik. Die Poesie
 hat die Aufgabe, das Leben zu
 beleben, das Gemüth zu erheben,
 das Herz zu erweichen, das Verstande
 zu klären, das Willen zu stärken.
 Die Poesie ist die Kunst, das Leben
 zu beleben, das Gemüth zu erheben,
 das Herz zu erweichen, das Verstande
 zu klären, das Willen zu stärken.
 Die Poesie ist die Kunst, das Leben
 zu beleben, das Gemüth zu erheben,
 das Herz zu erweichen, das Verstande
 zu klären, das Willen zu stärken.

